

ΒΙΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Ο κινηματογράφος στην υπηρεσία της κοινωνίας

ΤΗΣ ΝΤΙΝΑΣ ΠΑΜΠΙΛΛΗ

Εφημερίδα ΣΗΜΕΡΙΝΗ, 21/09/2008

Η τεράστια δύναμη της εικόνας, όταν τίθεται σωστά στην υπηρεσία του ανθρώπου, δημιουργεί συγκινήσεις και αγγίζει ευαισθησίες. Κι όταν νέοι άνθρωποι, με τα όποια καλλιτεχνικά μέσα διαθέτουν, ασχολούνται με θέματα όπως η βία στην οικογένεια, τότε μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι.

Σπάστε τη σιωπή, που επιβάλλουν οι «άγραφοι» νόμοι των ενδοοικογενειακών σχέσεων, και μιλήστε για το απάνθρωπο θέμα της βίας στην οικογένεια, που μαστίζει τις κοινωνίες παγκόσμια, και συχνό φαινόμενο, δυστυχώς, και στη μικρή κυπριακή μας κοινωνία. Κι η ταινία μικρού μήκους, με τον εύγλωττο τίτλο «Ούτε λέξη» (Don't Make A Sound), που θα προβληθεί στις 8 Οκτωβρίου, σκοπό έχει να προβάλλει μεταξύ άλλων την τραγική κατάσταση που βιώνουν τα άτομα που εμπλέκονται σε τέτοιες όχι απλώς δυσάρεστες αλλά τραγικές καταστάσεις. Όλοι οι συντελεστές της ταινίας, μια ομάδα νέων Κύπριων και ξένων που μένουν στην Κύπρο, προσφέροντας ο καθένας τις δικές του καλλιτεχνικές ικανότητες και δυνατότητες, κατάφεραν σε σύντομο χρονικό διάστημα, σ' ένα οικολογικό περιβάλλον, να ετοιμάσουν μια ταινία αξιώσεων, που ευελπιστούν να παρουσιάσουν και σε φεστιβάλ του εξωτερικού. Η ταινία έγινε πραγματικότητα χάρη στην αρωγή του Υπουργείου Δικαιοσύνης και των χορηγών που άμεσα ανταποκρίθηκαν. Τα έσοδα της ταινίας θα διατεθούν για τη στήριξη του Συνδέσμου για την Πρόληψη και Αντιμετώπιση της Βίας στην Οικογένεια, του μη κερδοσκοπικού αυτού Οργανισμού, που ιδρύθηκε το 1990 κι έταξε ως στόχο στο να περιορίσει το φαινόμενο της βίας στην οικογένεια. Προωθεί προγράμματα επιμόρφωσης, λειτουργεί το Κέντρο Άμεσης Βοήθειας μέσω της ανοιχτής τηλεφωνικής γραμμής 1440 και αποτελεί Χώρος Φιλοξενίας (καταφύγιο) για κακοποιημένες γυναίκες και τα παιδιά τους σε παγκύπρια εμβέλεια. Τα έσοδα θα διατεθούν κυρίως για τη δημιουργία ενός ακόμα καταφύγιου.

Μυστικά και ψέματα

Άγγιγμα ψυχής και χέρι βοήθειας στα ταλαιπωρημένα, όχι μόνο σωματικά, αλλά πρώτιστα ψυχικά αυτά άτομα, φιλοδοξεί να είναι η ταινία «Χωρίς λέξη», σε σενάριο και σκηνοθεσία της Al Davidian. Ερέθισμα κι έμπνευση για το σενάριο τής έδωσαν δύο πολύ καλές ηθοποιού, τις οποίες είχε δει σε μια ακρόαση για μια θεατρική παραγωγή. Υποδύονται, τη Νατάσια και τη Μάγκι, τις δύο όχι ευτυχισμένες παντρεμένες αδελφές. Δεν ζουν απλώς μακριά η μία από την άλλη, και σε διαφορετικές κοινωνικές συνθήκες, τις χωρίζουν και κρυμμένα μυστικά και ψέματα, κι η ντροπή της βίας και της κακοποίησης στην οικογένεια. Η Νατάσια, μη αντέχοντας άλλο τη ζωή με το βίαιο σύζυγό της, Μπεν, ζητάει από την αδελφή της καταφύγιο για εκείνη και τις δυο μικρές της κόρες, η αδελφή της, όμως, δεν θέλει

καμιά ανάμειξη στο πρόβλημά της. Πρόθυμη να τη βοηθήσει οικονομικά, αλλά όχι να μείνει μαζί της. Θέλοντας έτσι να κρύψει τη δική της δυστυχισμένη ζωή. Τα μυστικά, όμως, και τα ψέματα γρήγορα αποκαλύπτονται, όταν κι η ίδια φτάνει κακοποιημένη ψυχολογικά από το σύζυγό της, Γκάρεθ. Η πραγματοποίηση της ταινίας σε πολύ χρονικό διάστημα, το δόσιμο όλων των συντελεστών, το μεγάλο ενδιαφέρον που επιδείχθηκε από χορηγούς για να υλοποιηθεί το σενάριο κι άλλες διευκολύνσεις απ' όσους αναμείχθηκαν στην πραγματοποίηση αυτής της προσπάθειας, υποδηλώνουν για την ίδια την Al Davidian, όπως θα πει «πως η Κύπρος είναι έτοιμη να χαράξει και το δικό της στίγμα στην τεράστια κινηματογραφική βιομηχανία. Το κλίμα, οι ωραίες τοποθεσίες μας και γενικότερα οι υπηρεσίες μας θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν, όπως ήδη έχει κάνει η μικρότερη, γειτονική μας Μάλτα».

Εμπειρία ζωής

Η Άννα Γεωργαλλίδου, η παραγωγός της ταινίας, εδώ και δεκαπέντε χρόνια ασχολείται με την καλλιτεχνική φωτογραφία. Με σπουδές στη φωτογραφική τέχνη στην Αγγλία, εργάστηκε εκεί και στη συνέχεια ήρθε στην Κύπρο, όπου διευθύνει το δικό της στούντιο το «Celebphoto Studios». Με τη «φωτογραφία να είναι η αγάπη της και η φωτογραφική μηχανή, η επέκταση του εαυτού της», καλύπτει μεγάλα καλλιτεχνικά γεγονότα και στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Εκείνο που αναζητά σε κάθε κλικ της είναι ν' αποδώσει την όλη ατμόσφαιρα μέσα στην οποία βρίσκονται τα πρόσωπα εντός και εκτός σκηνής. Πάντα, ωστόσο, την ενδιέφερε και ήθελε να δοκιμαστεί και στην κινηματογραφία και της δόθηκε η ευκαιρία με την Al Davidian, με την οποία είναι φίλες από παλιά. Το θέμα της ταινίας ήταν, επίσης, μια δυνατή ώθηση έτσι ώστε να δοθεί ολοκληρωτικά για να μπορέσει να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της παραγωγής, που είναι πολλές, είτε η ταινία είναι μεγάλου είτε μικρού μήκους. Μιλήσαμε μαζί της για την ταινία και για τα συναισθήματα που δημιουργεί μια τέτοια προσπάθεια.

Τι είδους εμπειρία ήταν για σένα;

Εξαντλητική αλλά ανταποδοτική δουλειά, σου δίνεται η ευκαιρία να γνωρίζεις ενδιαφέροντες ανθρώπους και να μάθεις πώς δουλεύει μια ταινία από την αρχή μέχρι το τέλος. Η ευθύνη και τα καθήκοντα του παραγωγού είναι πολλά και ποικίλα, από τον προϋπολογισμό μέχρι την προβολή και την προώθηση της ταινίας. Ιδιαίτερα μάλιστα όταν το θέμα κι ο σκοπός της ταινίας είναι κοινωνικός και αναφέρεται σ' ένα θέμα, όπως στη βία στην οικογένεια. Η συχνή επαφή με το Σύνδεσμο για την Πρόληψη και Αντιμετώπιση της Βίας στην Οικογένεια ήταν επίσης μια ανεπανάληπτη εμπειρία και συναισθηματικός πλούτος, να βλέπεις πως υπάρχουν άνθρωποι που βοηθούν και αφιερώνουν τη ζωή τους για να ανακουφίσουν αυτές τις ταλαιπωρημένες γυναίκες και παιδιά, χωρίς να λείπουν κι οι άντρες. Η τέχνη στην υπηρεσία της κοινωνίας και του ανθρώπου; Βέβαια, κι αν εμείς μπορέσουμε να βοηθήσουμε και να ευαισθητοποιήσουμε έστω κι ένα θεατή, αυτό θα είναι όφελος. Μέσα από την οποιαδήποτε μορφή τέχνης βαίνουν

μηνύματα κι αν κάποιος θέλει πραγματικά να τα δει ή να τα ακούσει, θα φθάσουν κοντά του. Δεν είναι όμως αρκετό, και στην περίπτωση του θέματος της ταινίας πρέπει να έχει θέληση να αφουγκραστεί το πρόβλημα, και πολιτεία και κοινωνία να βοηθήσουν, συμβάλλοντας ώστε τα άτομα που κακοποιούνται να νιώθουν ότι θα μπορούν να βρουν βοήθεια οικονομική και συναισθηματική. Κάποιος να τα πιάσει από το χέρι και να τα απομακρύνει από το πρόβλημα, και να τα χαϊδέψει για να απαλύνει τις όποιες πληγές τους. Να τους δώσει προοπτική ζωής.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία-σενάριο: Al Davidian • Κάμερα: Stephen Nugent • Φωτισμός: Κυριάκος Πολίτης • Ήχος: Marco Lopez • Φωτισμός κάμεραμαν: Stephan Metzner • Editor: Simon Hustings • Μουσική: Edward Farmer • Παραγωγός: Άννα Γεωργαλλίδου • Παίζουν: Paul Stewart, Jill McDonald, Aleen Andreou, Graham Thomas, Alexia & Olivia McDonald, Melanie Lovatt

Πρέπει ν' αποβάλουμε τα ταμπού

Πρέπει, ωστόσο, και τα ίδια τα θύματα να σπάσουν τη σιωπή τους; Γι' αυτό και ο τίτλος της ταινίας ««Ούτε λέξη». Συμβαίνουν τα πράγματα και σιωπούν, ή δεν τους αφήνουν να τα πουν. Κι αν κάποιος θελήσει να μιλήσει, η οικογένεια, το περιβάλλον, δεν τον αφήνουν. Τι θα πει ο κόσμος, κ.λπ. Κι όταν υπάρχουν και παιδιά, τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο περίπλοκα. Στην προσπάθειά τους να τα προστατέψουν, τα αφήνουν και ζουν μέσα στις τραγικές αυτές καταστάσεις, θύματα και τα ίδια όχι λίγες φορές. Με τις πληγές που αφήνει το τραύμα αυτό στην ψυχή τους, συνήθως όχι μόνο να μην επουλώνεται ποτέ, αλλά και να αναπαράγεται στη συνέχεια. Πρέπει ν' αποβάλουμε τα ταμπού και να μιλάμε, να γνωστοποιούμε το πρόβλημα, για να μπορεί να δοθεί και βοήθεια. Κι ο Σύνδεσμος είναι μια αγκαλιά ανοιχτή για να τους δεχθεί, μέχρι να μπορέσουν να ξαναστήσουν τη ζωή τους. Υπάρχουν, βέβαια, κι οι περιπτώσεις που επιστρέφουν στα ίδια, αφού οι θύτες τούς υπόσχονται ότι θα αλλάξουν, όπως συμβαίνει και στην ταινία. Δυστυχώς, τα περισσότερα παραδείγματά μας δείχνουν ότι τίποτα δεν αλλάζει.

Link:

http://www.simerini.com/nqcontent.cfm?a_id=349153